

optaget om at rette Maksimalkaksterne efter Prisniveauet, fordi man mente, det var administrativt umuligt, tvivler jeg dog paa. Naar man overhovedet indenfor Landstingsudvalget ikke førte Forhandlingen om disse Planer til Ende, saa laa det efter min Opfattelse i dette, at der jo heldigvis paa et vist Tidspunkt af Forhandlingerne om denne Sag blev Villighed til fra alle Sider at søge en Overenskomst, saaledes at Lovforslaget kunde gennemføres med Tilslutning fra alle Partier, og som Følge af denne Stemning gik ogsaa denne Tanke om en saadan automatisk Regulator paa Grundlag af Prisniveauet ud af Overvejelserne. Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen siger, at Maksimalkakstere vedvarende maa sættes til den Højde, de i de sidste Aar har haft, ogsaa af den Grund, at de Dagpenge, der er fastsat i andre sociale Love, f. Eks. i Ulykkesforsikringsloven og i Sygekasseloven, er betydelig større. Deri har det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen Ret, men det er rigtignok et Spørgsmaal, som jeg tror meget snart vil melde sig til Besvarelse, om man kan blive staaende ved de Dagpengeydelse, som er indført i disse Love ved de sidste Revisioner, som i allerhøjeste Grad er præget af hele den Konjunktur, man paa det Tidspunkt, da disse Revisioner fandt Sted, var midt i. Jeg tror, det vil blive ganske fornødent saavel for Ulykkesforsikringslovens som for Sygekasselovens Vedkommende meget snart at tage op til Overvejelse Ændringer, som bringer disse Ydelser i nøjere Kontakt med det nu tilstedeværende Løniveau, end Tilfældet er.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen siger, at det taler ogsaa for Fastsættelsen af de Maksimalkakster, der her er foreslaaet, at det vilde være uheldigt, om man ved frivillig Forsikring skulde supplere Arbejdsløsheds-kassernes Støtte. Jeg er ikke ganske enig med det ærede Medlem deri. Jeg tror virkelig, at det vilde være en meget forstandig Opræden fra Arbejdernes Side, om man søgte at supplere den Støtte, som Arbejdsløsheds-kasserne kan yde, og som jo altid vil nærme sig stærkt til det, som er det absolut nødtørftige, med frivillig Forsikring; thi vi ønsker jo alle, at der gennem Arbejdsløshedsperioder kan skabes saa gunstige Kaar som muligt for de arbejdsløse, og jeg kan ikke skønne, at det er nogen sund Betragtning, at der skulde være noget uheldigt i, at Arbejderne selv søger saa intenst som i det hele taget muligt at bidrage dertil ved en frivillig

Forøgelse af den Forsikringsydelse, som de gennem Kasserne kan opnaa. Jeg synes derfor ikke, at det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen skulde gøre Propaganda for en saadan Betragtning.

Det ærede Medlem Hr. Jønson var inde paa meget store Spørgsmaal i denne Forbindelse. Det ærede Medlem mente, at jeg i Stedet for at fremsætte et Forslag om at lade Lovens Maksimallydelser blive staaende uforandrede i den nærmeste Tid burde have fremsat et Forslag til disse Taksters Ændring. Jeg antager — ud fra den Grundbetragtning, som er det ærede Medlems —, at han har ment, at jeg skulde fremsætte et Forslag, som forøgede Maksimallydelsen (*Jønson*: Ja, naturligvis!). Det ærede Medlem siger: Ja, naturligvis. Men hvad vilde derved være vundet? Det skylder det ærede Medlem at oplyse det høje Ting om; thi naar det ærede Medlem siger, at der med de Ydelser, som Kasserne nu præsterer, og endskønt det store Flertal af af dem ligger betydeligt under Maksimallydelsen, dog foranlediges en Præmieydelse fra Medlemmerne, som falder som en meget tung Byrde paa dem, hvad vilde det saa nytte at fastsætte disse høje Maksimallydelser, naar dette at nærme sig Maksimum eller fastsætte Maksimum vilde foranledige en Præmieydelse, som bliver ganske utaalelig for Medlemmerne? Vilde det ikke være at servere en Skueret, som møtter meget lidt i sultne Munde, at følge den Fremgangsmaade?

Det ærede Medlem siger, at det nu desværre var blevet saaledes, at Arbejdsløshed er ved at blive et Erhverv. Ja, saaledes er det utvivlsomt blevet for adskillige. Men naar det er saaledes, hænger det i nogen Maade sammen med hele den stivnede Tilstand, i hvilken Fagbevægelsen er kommet, med dette, at man skal opholde sig indenfor det enkelte Omraade, selv om man er arbejdsløs, og at søge udenfor dette Omraade er ikke blot ikke nogen Pligt, men det er heller ikke vel set (*Lundberg*: Vilde det frugte?). Ja, i mange Tilfælde vilde det ganske sikkert frugte. Jeg har i indeværende Sommer set Eksempler paa, at man har maattet opgive at udføre et Nødhjælpsarbejde, fordi der ikke var tilstrækkelig mange Arbejds-mænd til Disposition dertil og de faglærte Arbejdere ingen Forpligtelse følte til at deltage i det. (Modsigelse). Jo, det vilde i adskillige Tilfælde, derom kan jeg forsikre det ærede Medlem, særdeles vel frugte.

Naar det ærede Medlem Hr. Jønson i denne Sammenhæng nævner det store